

Nieuwe balans

ZIJ AAN ZIJ

28 maart 2025 - [Janneke Bosman](#)

Janneke Bosman is personal coach in geaardheid en coming-out, daarnaast begeleidt zij in thema's zoals carrière en burn-out, liefde & relatie, en eetproblematiek. Zij schreef eerder het boek [Van Boulimia naar Coming-Out](#). Meer informatie: www.jannekebosman.nl

Janneke deelt met ons het wel en wee van haar roze gezin. Samen met haar vriendin en hun (inmiddels twee!) kinderen maakt ze van alles mee, ook op het gebied van gay.

Hoe werkt dat nu, zo'n roze gezin? Da's toch eigenlijk gewoon hetzelfde inmiddels als ieder ander gezin? Want tsja, tegenwoordig is een 'normaal' gezin eerder uitzondering dan regel, met alle vormen van ouderschap en samenwonen die we nu kennen. Natuurlijk is een roze gezin ook helemaal hetzelfde! En ergens juist ook weer helemaal niet. Want als je erin duikt, dan zie je tal van situaties die toch nét even helemaal anders zijn...

Ik had er nooit echt over nagedacht, totdat mijn vriendin van die onverwachte, grappige anekdotes had: 'Ik had laatst een afspraak met een zakenpartner', vertelde ze, 'en hij keek me zo verbaasd aan. Ik snapte zijn blik niet, maar even later begreep ik het! Ik had hem een tijdje geleden verteld dat we een kleine verwachtten. Hij bleek het verkeerd begrepen te hebben. Ik legde hem uit: ik ben niet zwanger, maar mijn vriendin. Toen viel bij hem het kwartje.' Blijkbaar had ze dit soort situaties wel vaker.

En nu is onze kleine man er. Hij is zo relaxed. Behalve als hij honger heeft, maar daar is wat aan te doen. Nu al merken we dat hij echt wat balans komt brengen bij zijn drie dames. Hoe het ook vorm gaat krijgen natuurlijk. Want als hij straks heel vrouwelijk zou zijn, mag hij ook lekker in de Elsa jurken meedansen. Dat mag hij overigens sowieso, vrouwelijk of niet. Da's een beetje mijn schuld. Ik ben ooit nogal fan geweest van Frozen, en dat heeft zijn vruchten afgeworpen. Onze oudste is er idolaat van, waar ik stiekem heel trots op ben, en ik dans en zing volop mee. Meestal ben ik Hans, de slechterik, en speelt zij Elsa. Zo geweldig al die toneelstukjes. Andere momenten ben ik Anna, die Elsa beschermt. Mijn vriendin kan niet wachten tot de fase voorbij is.

Maar ook zij heeft haar invloed. Want onze meid is net als haar andere mama ook fan van de Franse taal en cultuur, inclusief de stad van de Eiffeltoren. Later zal ons dochtertje wel haar eigen weg vinden, zonder onze indoctrinaties.

Wat een nieuwe fase in ons roze gezin! Heel veel knuffeltijd, op zoek naar een nieuwe balans en weer bepakt en bezakt op pad en altijd de kolf mee. Daarnaast proberen mijn vriendin en ik ook onze momentjes samen te vinden. Die hadden we voor de geboorte inmiddels weer een beetje

terug, nu zijn die vanzelfsprekend minder vaak. Want een van ons brengt de avond boven door met de kinderen. Het komt vanzelf wel weer terug, die avondjes samen, maar nu proberen we onze momenten geregeld samen in te plannen, omdat die ook zo belangrijk en fijn zijn.

Voordat de kleine kwam, hebben we die nog volop gepland; telkens een weekendje weg. Nu wachten we nog even met zo'n onderneming, want het is best een uitdaging zo een ieniemienie mannetje een hele nacht alleen te laten. Ja, we zijn twee moederkloeken hoor. We zeggen vaak tegen elkaar: ik spreek je volgende maand weer. Want het is een uitdaging om tussen de bedrijven door momenten te vinden om bij te kunnen kletsen. Het komt regelmatig voor dat ik haar op verjaardagen of andere bijeenkomsten dingen hoor vertellen aan anderen, waarvan ik denk: O ja? Daar wist ik niets van. Daarop hoor ik haar zeggen: 'O ja, dat had ik jou nog niet kunnen vertellen.' Andersom heeft zij precies hetzelfde.

Gelukkig zijn daar ook die schaarse momentjes samen met z'n tweeën. Waar we allebei optimaal van genieten.

Met een tweede kindje erbij is het af en toe flink zoeken naar de balans. De ene keer voel ik me schuldig naar de oudste, want zij is gewend de aandacht van ons beiden te krijgen. De andere keer voel ik me schuldig naar de jongste, wanneer ik hem weer in zijn bedje leg, zodat ik met de oudste kan spelen. Zo blijft het schipperen. Mijn zusje omschreef het zo mooi: vanaf nu schiet je handen tekort en moet je daarmee leren omgaan. Dat is wat het is. Helemaal wanneer een van ons alleen thuis is met onze twee kinderen. Maar gelukkig is het ook heel veel meer dan dat. Want wat je ervoor terugkrijgt is het gezinsleven met z'n viertjes. Onze oudste is helemaal fan van haar kleine broertje en hij wordt dan ook flink overladen met kusjes en knuffels. Zoveel hebben wij er toch echt nog nooit gekregen. Hij wordt vaak een stuk rustiger zodra zij bij hem komt. Hij kent haar stemgeluid al goed van voordat hij geboren werd, want ze had al heel wat met mijn buik geknuffeld. Als hij wat ouder is, zal hij vast een fijn speelmaatje aan haar hebben. En natuurlijk is het intens genieten van de momenten met z'n viertjes thuis in de woonkamer, in bed, of samen op pad.

Stukje bij beetje wordt mijn wereldje alweer wat groter. Van thuis blijven na de bevalling, naar stukjes wandelen, en inmiddels mag ik alweer fietsen. Heerlijk.

Telkens zie ik de kleine weer een beetje groeien. Hij begint al behoorlijke Michelin-beentjes te ontwikkelen. Daar kan ik zo van genieten. Alleen het kijken naar onze twee kleintjes zorgt al voor de juiste balans.

